

lighed, som den former sig — dette angaar ikke blot Rigsdagens Stilling til det foreliggende Lovforslag, men til al Lovgivning —, at det forekommer mig, at vi under de herskende Forhold er ved at spænde det frie Liv ind i en saadan Spændetroje, at det knap kan faa Lov til at røre sig. Det gælder endvidere i lige saa høj Grad om, hvad jeg ogsaa maa give den ærede Ordfører for Partiet Venstre Ret i, at man ikke kommer ind paa saa rigoristiske Bestemmelser, at man skræmmer Kapitalen bort fra Anbringelse i et Erhverv som dette. Men naturligvis — deri kan jeg give den ærede Ordfører for Socialdemokratiet Medhold — bør vi paa den anden Side arbejde for at skaffe den størst mulige Sikkerhed for de søfarende.

Naar man ikke er sagkyndig paa det foreliggende Omraade, vil der være meget ringe Anledning til her ved første Behandling at komme ind paa en nærmere Omtale af de mange forskellige Bestemmelser, der indeholdes i Lovforslaget; en saadan Drøftelse vil nærmest høre hjemme i Udvalget, hvor Sagen sikkert vil blive grundigt gennemdrøftet. Nogle almindelige Betragtninger kunde der derimod være Anledning til at fremsætte.

Jeg støder i det foreliggende Lovforslag — saaledes som det i øvrigt meget hyppigt har været Tilfældet med Hensyn til Lovforslag fremsatte af den højtærede Regering — paa Udtalelser som: „Ministeren fastsætter“, „det kan ved kgl. Anordning fastslaaes“ o. s. v., o. s. v., kort sagt, man sporer ligesom en Tendens hos den højtærede Regering til at ville give Administrationen saa stort et Vingefang som vel muligt. Nu skal jeg erkende, at der i Bemærkningerne til Lovforslaget, under Nr. 4 til § 1, findes en Udtalelse, der i nogen Grad beroliger mig, idet der dér staar: „Idet det ikke lader sig overse, hvilken Udvikling der yderligere kan paaregnes med Hensyn til Anvendelse af Motorer i Sejlskibe, foreslaas der administrativ Fastsættelse af Bestemmelser“ o. s. v. Jeg opfatter nemlig dette saaledes, at det ikke er Ministeriets Hensigt i det lange Løb at lade det forblive ved Administrationens Ret til at træffe Bestemmelser, men at man kun skal have disse Bestemmelser om Administrationens Ret, saa længe man ikke er fuldstændig klar over Udviklingen med Hensyn til Motorkraftens Anvendelse.

Til Punkt 4 vil jeg gerne yderligere gøre en Bemærkning i Tilslutning til, hvad den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti sagde; det er med Hensyn til

Bestemmelsen i sidste Afsnit om, at man til at forestaa Motorens Pasning i Fartøjer, hvor Motoren ikke har over 80 H. K., men hvor Skibet benyttes til Befordring af Passagerer, kan nøjes med en Mand, der er fyldt 16 Aar. Det er jo ikke store Skibe, Talen her er om, men vi har, saa vidt jeg mindes, for ikke saa forfærdelig længe siden oplevet et Ulykkestilfælde, endda vist indenfor selve Københavns Havn, et Ulykkestilfælde netop med et saadant mindre Fartøj til Personbefordring, og Befordring af Passagerer er nu en Gang Befordring af Passagerer, mange eller faa, deres Liv kan ligge i de Menneskers Haand, der er sat til at betjene de paagældende Fartøjer. Det forekommer mig, at man nok maatte kunne kræve, at vedkommende i det mindste var fyldt de 18 Aar. — Saa staar der yderligere i dette sidste Afsnit af Punkt 4, at „dersom Motorfartøjer, hvis Motor ikke har over 80 H. K., benyttes til Befordring af Passagerer, udkræves dog, at der til at forestaa Motorens Betjening er ansat en ædruelig og paalidelig Mand.“ Jeg er ganske enig i, at det er nødvendigt at stille dette Krav, men jeg kunde have Lyst til at spørge, for at faa det klarer her med det samme: Hvor langt vil man gaa i Retning af at faa Beviset for Ædruelighed hos den paagældende? Er det Meningen, at man i al Almindelighed vil nøjes med dette, at vedkommende anses for ædruelig, eller ligger der i det, der her er foreslaaet, en Bevægelse henimod at kræve, at vedkommende skal præstere det Bevis for sin Ædruelighed, der ligger i, at han er organiseret Afholdsmand? Jeg vilde for saa vidt for mit personlige Vedkommende ikke finde det urimeligt, om man, hvor det som her drejer sig om andre Menneskers Sikkerhed, krævede dette Bevis, at vedkommende skulde være organiseret Afholdsmand, men jeg tror, det i saa Fald vil være rigtigst, at vi faar det fastslaaet. Hvis det nemlig virkelig er Meningen med den her foreslaaede Bestemmelse, vil Kravet række langt, langt videre ud over denne Lov, saa vil Kravet herfra med meget stor Hurtighed forplante sig ud til alle Omraader, hvor Menneskers Liv afhænger af andres Betjening af det, de har med at gøre.

Jeg skal altsaa ikke komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, men jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige det den villigst mulige, hurtige Behandling i Udvalget.

Eftersøe: Jeg skal tillade mig at fremsætte en kort, almindelig Udtalelse